

ustanovení § 19 prov. nař. č. 434 Sb. z r. 1920, neboť kdyby ustanovením tímto měla skutečně býti omezena příslušnost revírních rad, normovaná v zák. o záv. a revír. radách, přičilo by se nařízení v tomto bodu zákonu a nebylo by je v tomto směru lze uznati za platné.

V daném případě šlo zřejmě o spor mezi záv. správou a záv. radou stran povinnosti podnikatelstva, vyplývající ze zák. o záv. a rev. radách. Nebyly tudíž báňské úřady příslušny spor tento řešiti a neprávem tedy podjaly se úkolu tohoto. Z toho nepodává se ovšem důsledek vyvozovaný zástupcem žal. úřadu při veřejném ústním líčení, t. j. zamítnutí stížnosti, nýbrž důsledek jiný, totiž zrušení nař. rozhodnutí pro překročení zákonné kompetence, tudíž pro nezákonnost.

Č. 4213.

O b e c n í ú ř e d n í c i: I. Samosprávné úřady jsou příslušné rozhodovati o sporu stran zvýšení pense obecního úředníka, kterýžto spor vznikl za platnosti zák. č. 443/1919, třebaž úředník byl pensionován před účinností tohoto zákona. — II. Byl-li obecní úředník sice obecním výborem (před platností zák. o ob. úřednících) bez nároku na pensi propuštěn, byla-li mu však na základě soudní žaloby později smírem pense přiznána, jest jej považovati za pensionovaného obecního úředníka.

Nález ze dne 9. prosince 1924 č. 21.962.)

V ě c: Městská obec H. proti zemskému správnímu výboru v Praze o zvýšení pense býv. lesního Eduarda H.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Podáním z 20. května 1922 žádal Eduard H., bývalý obecní lesní v H., o zvýšení pense na základě zák. z 15. dubna 1920 č. 312 Sb. a zák. z 3. března 1921 č. 99 Sb. Žádost tato byla usnesením ob. zast. města H. z 9. června 1922 jako bezdůvodná zamítnuta. Rozhodnutím osk v H. ze 4. října 1922 bylo stížnosti Eduarda H. vyhověno, usnesení měst. obce H. z 9. června 1922 zrušeno a Eduardu H. podle zák. č. 312 zvýšena roční pense 400 K na 3700 Kč od 1. ledna 1921.

Nař. rozhodnutím byla stížnost obce H. zamítnuta a k stížnosti Eduarda H. vysolveno, že mu přísluší od 8. května 1920 do konce roku 1920 přídatky v úhrnné částce 1565 K 96 h.

Do tohoto rozhodnutí podala obec H. stížnost na nss pro nezákonnost, ve které namítá v první řadě, že samosprávné úřady nebyly kompetentní k rozhodování.

Nss uvážil toto:

Nesporo jest, že bylo Eduardu H. dekretem měst. rady v H. ze 14. ledna propůjčeno systemisované místo definitivního lesního v H. Eduard H. stal se takto obecním úředníkem ve smyslu § 32 ob. zř. pro Čechy. Zvýšení pense domáhal se Eduard H. podáním z 20. května 1922 v době účinnosti zák. z 23. července 1919 č. 443 Sb., která nastala dne 1. září 1919 (čl. III. tohoto zák.). Spor tudíž vzešel za působnosti posléz uvedeného zákona. Předmět sporu tvoří nárok na zvýšení pense, tedy nárok vzešlý ze služebního poměru, o kterém dle § 40 cit. zák. č. 443/1919

rozhodovati jsou kompetentními samosprávné instance. Námitka nepřislusnosti žal. úřadu jest tudíž bezdůvodná.

Stížnost dále vytýká, že v tomto případě se nejedná o úředníka na odpočinku, nýbrž o úředníka, který byl pro zanedbání svých povinností ze služby propuštěn a kterému obec dodatečně soudním smírem dobrovolně částku 400 K ročně přinala, aniž převzala nějaký závazek k zvýšení její. Obec neměla při uzavření smíru úmyslu něčeho na propuštění Eduarda H. měniti. Eduard H. zůstal na dále vůči obci propuštěným úředníkem. Normální pense by byla daleko větší než částka smírem přiznaná. S touto částkou se H. spokojil jen proto, že neměl nároku na pensi. Slovo »pense« nemůže z daru poskytnutého ze soucitu vytvořit záležitost s veřejnoprávními následky.

Nesporo jest, že usnesením ob. výboru v H. ze 16. března 1896 byl lesní Eduard H. pro renitenci ze služby bez pense a odbytného propuštěn. Propuštěním ze služby končí služební poměr. Okamžikem propuštění ze služby zanikají tedy zpravidla práva a závazky mezi dosavadním zaměstnancem a zaměstnavatelem. To by bylo nepochybně nastalo i v případě tomto, kdyby bylo zůstalo usnesení ob. výboru v H. ze 16. března 1898 v platnosti, poněvadž se ob. výbor usnesl na propuštění Eduarda H. bez pense a odbytného. Než jak ze správních spisů jde na jevo, a sporu o tom není, podal Eduard H. potom, když předem uvedené usnesení se stalo, žalobu proti obci H. na dodržení služební smlouvy. Ve sporu o žalobě této zahájeném došlo dne 18. května 1901 mezi spornými stranami k narovnání, v němž zástupce žal. obce tuto — s výhradou schválení ob. výboru — zavázal k poskytování pense ročně 400 K, počínajíc 1. květnem 1901, ve čtvrtletních předem splatných lhůtách, k rukou žalobce.

Žalobce tento návrh přijal. Na to byl v sezení ob. výboru města H. konaném dne 5. června 1901, smír uzavřený dne 18. května 1901 u krajského soudu v Plzni většinou hlasů schválen a bylo usneseno, aby počínajíc 1. květnem 1901 vyplácena byla Eduardu H. roční pense 400 Kč ve čtvrtletních, předem splatných lhůtách.

Přiznáním ročního výslužného 400 K byl dán Eduard H. do výslužby, propuštění jeho bez nároku na pensi a odbytné před tím vyslovené se stalo od doby pensionování t. j. od 1. května 1901 bezúčinným, ježto od tohoto dne nabyl Eduard H. nároku na roční pensi 400 Kč. Dlužno tudíž st-le od této doby považovati za úředníka pensionovaného a nikoliv za úředníka ze služby propuštěného. Na tom ničeho nemění výše přiznané pense a důvod, ze kterého Eduardu H. pense byla dána.

Námitka stížnosti, že se zde nejedná o úředníka na odpočinku, nýbrž o úředníka, který byl pro zanedbání svých povinností ze služby propuštěn, nemá tudíž opory ve spisech.

Tím vyvrátěny jsou veškeré námitky stížnosti, která byla proto jako bezdůvodná zamítnuta.

4214.

Popisné věci. — Samospráva obecní: * Obec spadající pod ustanovení čl. 5/2 vlád. nař. č. 324/1921 je povinna vyhověti předpisu tohoto ustanovení ohledně jazykové úpravy pojmenování a označení